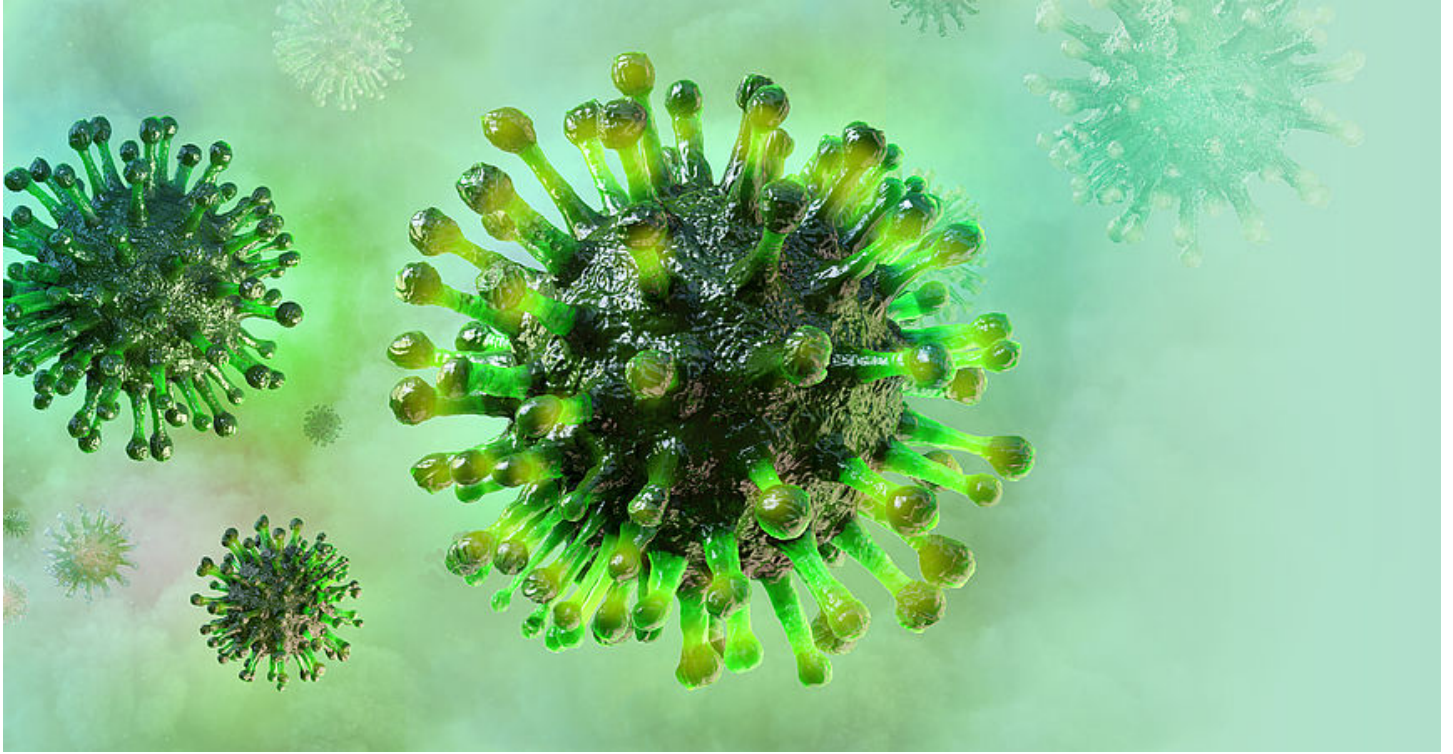

20 april 2020

Lea Kant is de patiënt nul van het Beatrixziekenhuis: de eerste patiënt in het ziekenhuis die besmet bleek met het coronavirus. Na een periode op de Intensive Care van het Beatrixziekenhuis werd zij voor verdere behandeling overgebracht naar het Erasmus MC in Rotterdam. Daar bleek dat zij besmet was met het coronavirus. Inmiddels zijn we twee maanden verder en vecht Lea nog iedere dag voor haar herstel. Voor het eerst doet zij nu haar verhaal over deze slopende ziekte, over vechten voor herstel en over liefdevolle zorg.

Lea vertelt: 'Ik had al weken last van fysieke klachten. Benauwdheid, kortademigheid. Een bezoek aan de huisarts en bloedonderzoek leverden niet direct helderheid op. Maar de klachten namen toe en zo belandde ik op de Spoedeisende Hulp van het Beatrixziekenhuis, met onder meer een dubbele longontsteking.'

In het Beatrixziekenhuis wordt de diagnose corona niet gesteld. Natuurlijk wordt daar aan gedacht. Maar mevrouw Kant voldoet niet aan de zogeheten 'casusdefinitie'. Deze omschrijft op basis van welke verschijnselen of voorwaarden een coronatest wordt gedaan. Dagelijks wordt besproken of een test nodig is. Dat is niet nodig, is steeds de uitkomst, onder meer in overleg met andere ziekenhuizen.

Op de Intensive Care in het Beatrixziekenhuis wordt mevrouw Kant in slaap gebracht om beademd te kunnen worden. Wanneer haar toestand verslechtert, wordt ze met een mobiele Intensive Care overgebracht naar het Erasmus MC. Uiteindelijk wordt ze daar getest op corona. De uitslag is positief.

In een maand is de wereld veranderd

'Ik kan me van die periode niets herinneren', vertelt Lea. 'Ik werd in slaap gebracht in het Beatrixziekenhuis, op mijn buik gelegd en vier weken later werd ik weer wakker. Niet in Gorinchem, maar in Rotterdam. Voor mijn man is die tijd afschuwelijk geweest. Hij werd gebeld door het ziekenhuis dat hij afscheid moest komen nemen. Ze vertelden hem dat ik in slaap werd gebracht en dat het niet zeker was of ik ooit weer wakker zou worden. Hij is met spoed naar het ziekenhuis gekomen en heeft daarna elke dag aan mijn bed gezeten, hoorde ik later. Ik was in diepe slaap en heb daar niets van mee gekregen. Toen ik weer wakker werd gemaakt, zat hij niet naast mijn bed. Omdat er geen bezoek meer werd toegestaan in het ziekenhuis. Dat wakker worden ging heel langzaam, het duurde enkele dagen voor ik weer volledig bij was. En dan... dan lig je verbonden aan allerlei apparaten, beademing en infusen. Je krijgt te horen dat je besmet bent met het coronavirus. En je wordt wakker in een wereld die in een maand tijd compleet veranderd is.'

Schuldgevoel

'Toen ik weer wat helderder was, hoorde ik wat er die maand was gebeurd. Dat Nederland in een coronacrisis was beland. Maar ook dat mijn schoonmoeder besmet was met het virus, dat ze in het ziekenhuis was opgenomen. En dat mijn man ook besmet was. Ik heb me daar lang rot over gevoeld, ik voelde me schuldig. Ik weet inmiddels dat ik me niet schuldig hoeft te voelen, anderen hebben me dat heel duidelijk gemaakt. Hoe ik zelf besmet ben geraakt... Ik heb geen idee. Ik ben niet in risicogebieden geweest, mijn naasten zijn ook niet in risicogebieden geweest. Ben ik gesmet geraakt in de supermarkt? Op bezoek bij familie? Die besmetting is een raadsel.'

Van liefdevolle zorg tot eenzaamheid

Zodra ze sterk genoeg is, wordt Lea van het Erasmus MC overgebracht naar het Beatrixziekenhuis. Daar 'doorloopt' ze heel wat afdelingen. Van de Intensive Care naar de Medium Care naar een reguliere afdeling. Nog altijd is het in die tijd onmogelijk om haar familie te zien, omdat bezoek in het ziekenhuis niet is toegestaan. Echt eenzaam voelde ze zich in het ziekenhuis meestal toch niet. 'De zorg in het ziekenhuis was zó goed, zo warm. Omdat ik op de Medium Care een van de weinige patiënten was, was er heel veel zorg en aandacht speciaal voor mij. En toen ik naar een reguliere afdeling ging, bleef dat zo. De verpleging was zo zorgzaam. Iedere dag kwamen medewerkers van de Intensive Care nog bij mij langs, om een praatje te maken, om te vragen hoe het met me ging. Dat deed me goed. Iedereen was zó lief.'

De weg naar herstel

Inmiddels gaat het de goede kant op. Lea is verhuisd naar Revant in Breda, een expertisecentrum voor medisch specialistische revalidatie. 'Mijn man mocht aanwezig zijn bij de intake. Dat weerzien met hem, maar helaas direct daarna weer een afscheid, was heel erg emotioneel. Ik heb hier een druk programma. Van twee keer per dag fysiotherapie tot begeleiding van maatschappelijk werk en een psycholoog, van ergotherapie tot elektrotherapie. Ik merk iedere dag dat het ietsje beter met me gaat. Ook de artsen denken dat ik zal herstellen. Daar moet ik hard voor werken, dat weet ik. Ik ben positief ingesteld, altijd al geweest, ook nu over mijn herstel. Ik kan nu nog niet zo veel. Mijn linkerarm is verlamd, ik kan niet lopen, maar toch: er is vooruitgang! Toen ik hier kwam, kon ik nog niet eens op de rand van mijn bed zitten. Nu houd ik dat al twintig minuten vol. Het komt weer goed, dat weet ik zeker. Ik heb zo veel om voor te vechten, zo veel om voor te leven. Mijn man, mijn zus, onze familie, mijn hond die ik mijn kind noem, mijn lieve vriendin met wie ik elke dag contact heb. Ik ben en blijf positief en kom er weer bovenop.'

[Naar het overzicht](#)